

דף עב.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שע פעיף ג.

ג. חמש חבורות שדירתם בבית גדול וחלקוהו במחיצות, אם עוברים כלם זה על זה, שאין פתח פתוח לחצר אלא מהחיצון וכלם עוברים עליו, אין צריכים ליתן ערוב אלא שנים הפנימיים^ז, וכל האחרים חשובים כבית שער להם.

ד. ואם היה לכל אחד פתח פתוח לחצר או שאין עוברין זה על זה, רק כל אחד יש לו פתח פתוח לבית שער שלפניהם^ח והבית שער פתוח לחצר, והמחיצות המחלקות בניהם מגיעות עד התקרה בתוך ג' טפחים^ט הוי כל אחד חדר בפני עצמו, אפי' המחיצות של יריעות^י, וע"כ אם בני החצר נותנים הערוב באחד משאר הבתים שבחצר, צריך כל אחת מהחבורות^כ לתת ערוב.

אבל אם נתנו הערוב בבית ששם החבורות, א"צ ליתן ערוב כלל, שכלם דרים בבית זה^ל, ובית שמניחים בו ערוב א"צ ליתן ערוב.

ה. אם אין דיורים אחרים בחצר אלא החמשה חבורות הנ"ל אינם צריכים ערוב.

ז. הגם שגם שהשני הוא בית שער לראשון, שהראשון הפנימי עובר דרך עליו, מ"מ לא נקרא בית שער לפטרו מן הערוב, דבית שער דיחיד שרק יחיד עובר שם עליו לא נקרא בית שער כמו בסעיף ז', ומיירי שהמחיצות שבניהם מגיעות לתקרה, מ"ב אות י"ט.

ח. קמ"ל דאין בית שער זה מחברם וכלם חייבים בערוב. אם לא שיש לבעל הבית תפיסת יד בחדריהם כמו במלון היום שאז נחשב כאילו כל הבית והחדרים שלו והם רק כאורחים אצלו ואינם צריכים ערוב. מ"ב אות כ"א.

ט. דהוי לבוד, וכסתום דמי.

י. ובלבד שקשורות טוב שלא ינידם הרוח, מ"ב אות כ"ג.

כ. כיון שהדיורים שבחצר אוסרים עליהם אם לא ערבו, גם אותם חבורות שבטרקלין אוסרין על כלם אם לא ערבו. מ"ב אות כ"ד.

ל. ודוקא במחיצות עראי כגון של יריעות בניהם, אבל במחיצות גמורות כולם צריכים ליתן חלק בערוב. מ"ב אות כ"ה.

ג. ו. חלקוהו במחיצות שאינם מגיעים לתקרה^מ, אם בני העיר נותנים ערובין באחד משאר בתי החצר, די בערוב אחד לכל חמש החבורות דכלם אחת הן.

הגה: ואם מקצתן עשו מחיצות ומקצתן לא עשו, אותם שעשו הם מחולקים, ואותם שלא עשו הם כשותפין^נ.

ג. ז. אם אותו בית גדול שיש בו חמש החבורות עשוי קומות, אפי' נתנו בני החצר הערוב בבית זה צריכה כל חבורה לתת ערוב חוץ מאותה שנמצא הערוב בה.

ג. ח. תלמידים הלומדים בפני הרב ודריים בביתו כל אחד בחדרו, אפי' יש לכל אחד ואחד פתח פתוח לחצר ואוכל וישן בחדרו, אינם אוסרים זה על זה, ולא על אנשי החצר שאין אדם משאיל רשותו כדי לאסור עליו^ס, שיכול לסלקם תמיד.

דף עב:

עין משפט א.

או"ח סימן שע סעיף ג.

עיין לעיל דף עב. עין משפט אות א.ב.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן שע סעיף ה.

ה. י. מי שאוכל במקום אחד ויושן במקום אחר, מקום אכילתו הוא העיקר ושם הוא אוסר.

מ. אפי' במחיצות קבועות של נסרים או אבנים גבוהים עשרה אך אינם מגיעים לתקרה כבית אחד דמי.

נ. ואז נותנים ערוב אחד כשותפין.

ס. כל זה בהיה שאול להם, אבל אם החדרים קנוי או מושכר להם, או אפי' שאול ורק משתמשים כל אחד בפני עצמו בחדרו, אוסרין זה על זה ודוקא בצירוף ב' הטעמים הנ"ל מקילין. ואם לבעל הבית יש לו תפיסת יד בכל אופן מותרים בלא עירוב. מ"ב אות ל"ג.

ע"כ האחין שאוכלים בבית אביהם וישנים בכתיהם, אינם אוסרים ^ע. ואם אביהם נותן להם פרנסתם בכסף או מזון ^פ והם אוכלים בכתיהם אוסרים. ואם היו בני שאר החצר נותנים הערוב באחד מבתיים אלו, או שאין עמהם דיוורין בחצר אלא הם אינם צריכים לערב ^ק, הואיל ומקבלים פרס מאביהם.

עין משפט ו. או"ח סימן שע סעיף א

א. הדר בבית שער, או באכסדרה או במרפסת שנמצאים בחצר אינם חשובים כדירה ^ק לאסור על בני החצר, אבל הדר בבית התבן או בבית העצים או בית הבקר והאוצרות ^ר אוסר על בני החצר.

- ע. לא במקום אכילתן, שהם נגזרים שם אחר אביהם, ולא במקום השינה, אינם אוסרים דאין השינה קובעת.
- פ. כ"כ במ"ב אות מ"ד מאחרונים.
- צ. כך פירש במ"ב אות מ"ו דברי השו"ע, ודוקא מאביהם או בעל לאשתו ואדון לעבדו ורב לתלמידו, אבל אדם לחבירו לא מועיל פרס או מפרנסו, מ"ב אות נ'.
- ק. כיון שעוברים דרך שם אינם חשובים דירה. וה"ה סוכה בחג ג"כ לא חשיבה דירה לאסור. וכן בית שאין בו ד' אמות על ד' אמות אינו אוסר דלא נחשבת לדירה, מ"ב אות ד'.
- ר. דחשובים דירה אף שרק אוכל ואינו ישן שם הוי דירה דבמקום הפת גורם, מ"ב אות ה'. ואוסרין עד שיתנו חלקם בערוב.